

РЕШЕНИЕ

№ 2196

гр. *****, 07.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 127 СЪСТАВ, в публично заседание на седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЯНА М. ФИЛИПОВА

при участието на секретаря МАРИЯ Т. СТОЯНОВА
като разглежда докладваното от ЯНА М. ФИЛИПОВА Гражданско дело № 20221110145657 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба, уточнена с молба от 08.08.2023 г., от (фирма) против С. О, с която е предявен осъдителен иск за сумата в размер на 902 лева, представляваща сбор от регресно вземане за заплатено от дружеството обезщетение в размер на 892 лева по Договор за застраховка „Каско+“ по полица № ***** за вреди по автомобил с марка *****, модел ***** с рег. № *****, вследствие на пътнотранспортно произшествие от 04.09.2017 г., реализирано в резултат на несигнализирана и небезопасна дупка на локалното платно в гр. (адрес), „посока центъра след релсите на обръщалото на трамвая“ и 10 лева ликвидационни разноски по щета № *****, ведно със законна лихва за забава върху главницата от подаване на исковата молба на 24.08.2022г. до окончателно погасяване на вземането, както и сумата в размер на 247,85 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода от 23.08.2019 г. до 24.08.2022 г.

В исковата молба са изложени твърдения, че към момента на възникване на процесното пътнотранспортно произшествие между ищеца и собственика на описания автомобил е съществувало валидно застрахователно правоотношение по силата на Договор за застраховка „Каско+“. Процесуалният представител на страната поддържа, че по повод описания инцидент в дружеството е образувана щета № *****, по която е определено застрахователно обезщетение в размер на 892 лева, от което сумата в размер на 850 лева била изплатена на собственика на увредения автомобил, а сумата в размер на 52 лева била изплатена за репатриране на автомобила. В исковата молба са изложени твърдения, че застрахователят е направил ликвидационни разноски в размер на 10 лева. Изложени са доводи, че пътят, на който е реализиран пътния инцидент е част от общинската пътна мрежа, за поддържането на която отговаря ответника. В исковата молба са изложени твърдения, че ищецът отправил на 23.10.2017г. регресна покана до С. О за заплащане на изплатеното застрахователно обезщетение и направените ликвидационни разноски, но ответникът отказал да изпълни доброволно задължението си. Направено е искане сторените от страната съдебни разноски да бъдат възложени в тежест на ответника.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът, чрез процесуалния си представител юрисконсулт

Г., оспорва исковата претенция по основание и размер. Оспорено е наличието на застрахователно правоотношение между ищеца и водача на увредения автомобил, тъй като представените по делото Общи условия на ищцовото дружество не са подписани от застрахования. В подадения отговор са изложени съображения, че по делото не са ангажирани доказателства, от които да се установява описания в исковата молба механизъм на пътнотранспортно произшествие, точното място на настъпване на събитието и състоянието на пътната настилка, наличието на пряка причинно-следствена връзка между инцидента и описаните увреждания по моторното превозно средство, както и че увредените части са били в изправно състояние преди настъпване на процесното пътнотранспортно произшествие. При условията на евентуалност страната поддържа, че настъпилите вреди са в по-малък размер от претендираните. Направено е възражение за намаляване на обезщетението поради съпричиняване на вредоносния резултат от страна на водача на застрахования при ищеца автомобил поради движение със несъобразена скорост. В подадения отговор са изложени твърдения, че С. О е изпълнила своето задължение по поддръжка на пътната настилка в сочения участък, като е сключила договор от 11.06.2015 г. с (ФИРМА) за поддръжка на пътя. По изложените доводи е направено искане предявените искове да бъдат отхвърлени, като направените от ответника съдебни разноси да бъдат възложени в тежест на ищеца.

С подадения отговор е направено искане (ФИРМА) да бъде конституирано като трето лице-помагач на С. О, тъй като процесният участък от пътя се поддържа от дружеството съгласно Договор от 11.06.2015 г. Предявен е за съвместно разглеждане обратен иск срещу (ФИРМА) при условие, че главната претенция срещу С. О бъде уважена.

В срока по чл. 131 ГПК (ФИРМА) оспорва предявените главен и обратен иск. В подадения отговор са изложени твърдения, че мястото на настъпване на пътнотранспортното произшествие съгласно представения по делото протокол се намира извън възложения от С. О съгласно Договора от 11.06.2015 г. периметър, поради което дружеството не е материалноправно легитимирано да отговаря по претенцията. На следващо място отговорността на изпълнителя може да бъде ангажирана единствено при изрично писмено възлагане на ремонтни работи в сочения участък и които работи да не са извършени или да са извършени некачествено. В подадения отговор са развити съображения, че възложителят има задължение при приемане на работата да прегледа изработеното за недостатъци и да уведоми своевременно изпълнителя при наличието на такива, като в случай, че не стори това губи възможността да стори това по-късно. Във връзка с изложеното представителят на страната поддържа, че по делото не са ангажирани доказателства, от които да се установява, че е налице неизпълнение от страна на изпълнителя.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и съобразно чл. 235, ал. 2 ГПК във връзка с наведените в исковата молба доводи и възраженията на ответника, намира за следното:

По първоначалните претенции с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

В чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ е уредено едно специално суброгационно право в отклонение от правилото на чл. 74 ЗЗД, тъй като при настъпване на застрахователното събитие застрахователят не изпълнява чуждо правно задължение, а изплащайки застрахователно обезщетение, изпълнява свое договорно задължение, вследствие на което по силата на чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ встъпва в правата на увредения срещу възложителя за възложената от него на трето лице работа, при или по повод на която са възникнали вреди по чл. 49 ЗЗД. Когато причинител на вредата е лице, комуто е възложено някаква работа, по силата на чл. 49 ЗЗД вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД, отговорност носи и възложителят за вредите, причинени от изпълнителя на възложената работа при или по повод нейното изпълнение. Още в *т. 15 от Постановление № 7/1977 г. на Пленума на ВС* се приема, че суброгацията на застрахователя включва и правната възможност той да предявява искове за реализиране на отговорността по чл. 47 - 49 ЗЗД, когато са налице основания за нея.

В доказателствена тежест на ищеца по предявения иск с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ е да докаже при условията на пълно и главно доказване в кумулативност следните факти: сключен договор за имуществено застраховане, в срока на застрахователното покритие на който и вследствие виновно и противоправно поведение на лице, за което отговаря ответникът и на път, за който отговорност носи Агенция „Пътна инфраструктура“, да е настъпило събитие, за което застрахователят носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение, застрахователят да е изплатил на застрахования застрахователно обезщетение, както и посочения механизъм на ПТП, в причинна връзка, с който да са нанесени твърдените вреди на моторното превозно средство и размера на обезщетението.

В доказателствена тежест на ответника е да проведе насрещно доказване по обстоятелствата възложени в доказателствена тежест на ищеца, респ. да докаже възраженията си по отговора включително и възражението за съпричиняване. С доклада по делото на ответника е указано, че не сочи и не представя доказателства в подкрепа на поддържаните доводи за съпричиняване на вредоносния резултат.

От представената по делото полица № ***** от 13.04.2007 г. и Общи условия се установява, че към момента на настъпване на описаното в исковата молба пътно произшествие между ищцовото дружество и собственика на процесния автомобил е съществувало валидно застрахователно правоотношение по Договор за застраховка „Каско на МПС“.

За установяване на механизма, по който е реализиран пътния инцидент по делото е представен протокол за ПТП № ***** съставен от С. С. – служител на 01 ОПП-СДВР, съгласно който процесният автомобил преминал през необезопасена дупка на пътното платно на бул. **** след релсите на обръщалото на трамвая, като мястото на инцидента е онагледено на изготвена от длъжностното лице схема. Протоколът съдържа и описание на видимите щети по моторното превозно средство.

От събраните гласни доказателствени средства чрез разпит на водача на автомобила се установява, че при възникване на процесния пътен инцидент моторното превозно средство се е движело по бул. ***** в посока централната градска част, като преди релсите на обръщалото на трамвая пътното платно било „оголено“ и липсвали павеа, в резултат на което се била образувала дупка, която по никакъв начин не била обезопасена или сигнализирана.

От приетото по делото заключение по допусната съдебно-автотехническа експертиза, което съдът цени като безпристрастно, обективно и компетентно дадено, се установява, че процесното пътнотранспортно произшествие е възникнало вследствие на преминаване на лекия автомобил през необезопасена дупка на пътното платно, като всички увреждания, отразени в описа на застрахователя, се намират в пряка причинно-следствена връзка с механизма на процесното събитие. Вещото лице разяснява, че стойността необходима за възстановяване на моторното превозно средство към датата на събитието възлиза на сумата в размер на 926,26 лева, а обичайните разноски за ликвидиране на щета по риск „Каско“ възлизат в размер на 15 лева.

От представеното по делото преводно нареждане от 12.10.2017 г. се установява, че ищецът е заплатил на собственика на увреденото моторно превозно средство обезщетение в размер на 840 лева, а от представените транспортен лист, фактури и преводно нареждане се установява, че ищецът е заплатил сумата в размер на 52 лева за репатриране на автомобила.

Съгласно чл. 8, ал. 3 ЗП, общинските пътища са публична общинска собственост, като със законовата разпоредба на чл. 31 ЗП на общината като юридическо лице е вменено задължението да поддържа общинската пътна мрежа в състояние, отговарящо на изискванията на движението, което означава отстраняване на всяка настъпила неизправност на пътната настилка, която създава опасност от повреждане на движещите се по нея моторни превозни средства. Съответно чл. 167, ал. 1 ЗДП предвижда, че лицата, които стопанисват пътя, го поддържат в изправно състояние, сигнализират незабавно

препятствията по него и ги отстраняват във възможно най-кратък срок. От обстоятелството, че на пътната настилка на общински път, към момента на настъпване на застрахователното събитие (ПТП) е имало необозначена дупка, което се установява от събраните в производството доказателства, се налага изводът, че общината не е изпълнила законовото си задължение да поддържа в изправност общинската пътна мрежа. Доколкото общината като юридическо лице осъществява правни действия, респ. бездействия, чрез натоварени от нея лица, същата отговаря за причинените от тези лица вреди при и по повод изпълнението на възложената им работа. В случая натоварените лица не са извършили необходимите действия за привеждане на пътната настилка в състояние, годно за поемане на пътен трафик и от това тяхно бездействие са настъпили вреди в правната сфера на собственика на застрахования автомобил, поради което е породена деликтната отговорност на възложителя – С. О за обезщетяване на вредите. Бездействието на натоварените от общината лица по аргумент на чл. 45, ал. 2 ЗЗД се презумира да е виновно. Произходът на установената дупка на пътната настилка е ирелевантен за ангажиране на деликтната отговорност, тъй като ЗП предвижда общо и абстрактно задължение на общината да поддържа общинските пътища, без значение под въздействие на какви фактори е настъпила частичната им негодност за осигуряване на безопасен пътен трафик. На следващо място, доколкото по безспорен начин се установява точното място на инцидента, то видът на конкретната неравност е без значение за отговорността на ответника. Законодателят е вменил на Общината задължението да изгражда, поддържа и ремонтира пътищата, публична общинска собственост по см. на чл. 8 от Закона за пътищата, като неизпълнението на вмените от закона задължения на Общината, е основание за ангажиране на гаранционнообезпечителната ѝ отговорност.

Не се доказват при условията на пълно и главно доказване възраженията на ответника за такова поведение на водача на автомобила, което да се намира в причинноследствена връзка с настъпилото пътнотранспортно произшествие и да е допринесло за настъпване на вредоносния резултат. С доклада по делото е указано на ответника на основание чл. 146, ал. 2 ГПК, че не сочи доказателства за съпричиняване от страна на водача на автомобила, но доказателства от ответника в тази насока не са ангажирани по делото. Процесуалното задължение (доказателствената тежест) за установяването на твърдения правнорелевантен факт принадлежи на страната, която навежда това частично правоизключващо възражение, като доказването трябва да е пълно (несъмнено, безспорно) съобразно правилата, предписани в правната норма на чл. 154, ал. 1 ГПК. Твърдението за съпричиняване е недоказано. Няма данни по делото и водачът да се е движил с неразрешена скорост. Следва да се отбележи, че в дължимата грижа при управление на МПС не се включва изискване за знание на неравностите по пътя или презумиране за наличие на такива /а дори и знанието за това само по себе си не е основание за прилагане на чл. 51, ал. 2 ЗЗД – така Решение № 261485 от 01.12.2020г. на СГС по в. гр. д. № 162/2020 г., Решение № 1192 от 13.02.2020г. на СГС по в. гр. д. № 5643/2019 г./.

Ответникът, чиято е доказателствената тежест за установяване на действия или бездействия, с които увреденият е допринесъл за вредоносния резултат и които да са в причинна връзка с него, не е ангажирал каквито и да било доказателства, че водачът на увредения лек автомобил е допуснал нарушение на правилата за движение по пътищата, като се е движел с несъобразена скорост или не е съобразил поведението си с конкретната пътна обстановка и наличието на дупка на пътя, каквото задължение същият би имал единствено, ако препятствието на пътя е било надлежно обозначено. Няма данни по делото дупката да е била по някакъв начин означена или сигнализирана. Свидетелят М. Т. сочи, че неизправността на пътното платно не е била сигнализирана или обезопасена, в каквато насока са и изложените от длъжностното лице съставило протокола за ПТП обстоятелства свързани с възникване на инцидента. Необозначената и несигнализирана дупка не представлява предвидимо препятствие по смисъла на чл. 20, ал. 2 ЗДвП. Доколкото в настоящия случай са недоказани твърденията на ответника за несъобразяването на водача с пътната обстановка, то при неустановяване на тези правнорелевантни факти по несъмнен начин в процеса от ответника и при прилагане на правилата за разпределение на доказателствената тежест - арг. чл. 154, ал. 1 ГПК, съдът приема тези обстоятелства за неосъществени.

Предвид изложеното предявения иск за главница се явява изцяло основателен.

Задължението на делинквента към застрахователя е задължение без срок за изпълнение, към което, с оглед регресния характер на вземането, не може да се приложи разпоредбата на чл. 84, ал. 3 ЗЗД. Ирелевантен е и моментът на извършеното плащане, което има значение само за възникване на регресното право, но не и за поставяне на длъжника в забава /моментът на настъпване на изискуемостта не съвпада с момента на забавата/. Ето защо за поставяне на длъжника в забава е необходима покана. Отправената от ищеца регресна покана е връчена на ответника на 26.10.2017 г., като С. О на основание чл. 84, ал. 2 ГПК е изпаднала в забава считано от 27.10.2017 г., като в случая предмет на претенцията по чл. 86 ЗЗД е обезщетението за забава за периода от 23.08.2019 г. до 24.08.2022 г., като законната лихва върху главницата за сочения период изчислена с електронния калкулатор на НАП по реда на чл. 162 ГПК възлиза на 274,85 лева. Предвид изложеното акцесорния иск се явява основателен.

По предявения обратен иск с правно основание чл. 82 вр. с чл. 79 вр. с чл. 258 ЗЗД:

Искът е предявен като евентуален и с оглед формираните правни изводи за основателност на главния иск за заплащане на обезщетение за имуществени вреди се е сбъднало вътрешнопроцесуалното условие за произнасяне по евентуалния иск.

В доказателствена тежест на ищеца по обратния иск е да установи при условията на пълно и главно доказване, че ответникът по него е имал задължение възникнало по силата на договор, към датата на процесното произшествие да извършва дейностите по поддържане и текущ ремонт на пътното платно, на което е възникнало описаното в исковата молба по главния иск пътнотранспортно произшествие, причинно-следствена връзка между бездействието на ответника по обратния иск /неговите работници/служители/ и нанесени твърдени имуществени вреди на процесния автомобил, размерът на дължимото обезщетение.

От представения по делото договор от 11.06.2015 г. се установява, че между С. О в качеството на възложител и (ФИРМА) в качеството на изпълнител е възникнало валидно облигационно правоотношение, по силата на което дружеството се е задължило да осъществява дейностите по поддържане и текущ ремонт на уличната мрежа и пътните съоръжения, като за посочените в списък в Приложение № 1 улици и булеварди изпълнителят следва да извършва всички дейности необходими за постигане на изискуеми от възложителя стандарти на изпълнение и качествено състояние на пътя, а за останалата част от уличната мрежа включена в обхвата на зоната и извън списъка по Приложение № 1 изпълнителят следва да извършва дейностите по поддържане и текущ ремонт на база конкретни възлагания при необходимост. Съгласно Приложение № 1 (ФИРМА) се е задължило да осъществява дейностите по поддържане и текущ ремонт на уличната мрежа и пътните съоръжения на бул. **** в участъка от бул. ***** до Александровия мост /намиращ се в кв. „Княжево“/.

От събраните по делото доказателства се установява, че процесното пътнотранспортно произшествие е възникнало при обръщането на трамвая на бул.**** в района на кв. ****, т.е. извън частта от пътя включена в Приложение № 1. Ищецът по обратния иск не е навел твърдения, нито е ангажирал доказателства, да е възложил на (ФИРМА) извършване на конкретни дейности по поддръжка и ремонт на пътното платно на мястото на възникване на инцидента, поради което не се установява договорно неизпълнение от страна на изпълнителя по договора. От изложеното следва, че предявеният обратен иск е неоснователен.

При съобразяване на изхода на спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК право на съдебни разноски има единствено ищецът по главния иск. Направените по делото съдебни разноски възлизат на сумата в размер общо на 600 лева, от които сумата в размер на 50 внесена държавна такса, 400 лева внесен депозит за изслушване на автотехническа експертиза, 50 лева внесен депозит за разпит и 100 лева юрисконсултско възнаграждение на процесуалния представител на страната, изчислено съобразно разпоредбата на чл. 78, ал. 8

ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА С. О, БУЛСТАТ ****, с адрес в гр. *****, да заплати на (фирма), ЕИК ****, със седалище и адрес на управление в гр. ***** на основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ, сумата в размер на 902 лева, представляваща сбор от регресно вземане за заплатено от дружеството обезщетение в размер на 892 лева по Договор за застраховка „Каско+“ по полица № ***** за вреди по автомобил с марка ****, модел **** с рег. № ****, вследствие на пътнотранспортно произшествие от 04.09.2017 г., реализирано в резултат на несигнализирана и необезопасена дупка на локалното платно в гр. *****, бул. **** „посока центъра след релсите на обръщалото на трамвая“ и 10 лева ликвидационни разноски по щета № *****, ведно със законна лихва за забава върху главницата от подаване на исковата молба на 24.08.2022г. до окончателно погасяване на вземането, на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата в размер на 247,85 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода от 23.08.2019 г. до 24.08.2022 г. и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата в размер на 600 лева, представляваща сторени по делото съдебни разноски.

ОТХВЪРЛЯ предявения от С. О, БУЛСТАТ ****, с адрес в гр. *****, ул. ****, обратен иск срещу (ФИРМА), ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. *****, ул. **** за заплащане на сумата в размер на 902 лева, представляваща сбор от регресно вземане за заплатено от дружеството обезщетение в размер на 892 лева по Договор за застраховка „Каско+“ по полица № ***** за вреди по автомобил с марка ****, модел **** с рег. № ****, вследствие на пътнотранспортно произшествие от 04.09.2017 г., реализирано в резултат на несигнализирана и необезопасена дупка на локалното платно в гр. (АДРЕС) „посока центъра след релсите на обръщалото на трамвая“ и 10 лева ликвидационни разноски по щета № *****, ведно със законна лихва за забава върху главницата от подаване на исковата молба на 24.08.2022г. до окончателно погасяване на вземането, на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата в размер на 247,85 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода от 23.08.2019 г. до 24.08.2022 г., **ПРИ УСЛОВИЕ**, че С. О, БУЛСТАТ ***** с адрес в гр. (АДРЕС), изпълни задължението си да заплати на (ФИРМА), ЕИК ****, със седалище и адрес на управление в гр. (АДРЕС) на основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ, сумата в размер на 902 лева, представляваща сбор от регресно вземане за заплатено от дружеството обезщетение в размер на 892 лева по Договор за застраховка „Каско+“ по полица № ***** за вреди по автомобил с марка ****, модел **** с рег. № ****, вследствие на пътнотранспортно произшествие от 04.09.2017 г., реализирано в резултат на несигнализирана и необезопасена дупка на локалното платно в гр. (АДРЕС), „посока центъра след релсите на обръщалото на трамвая“ и 10 лева ликвидационни разноски по щета № *****, ведно със законна лихва за забава върху главницата от подаване на исковата молба на 24.08.2022г. до окончателно погасяване на вземането и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата в размер на 247,85 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода от 23.08.2019г. до 24.08.2022 г.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на (ФИРМА), ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. (ФИРМА) в качеството на трето лице-помагач на страната на ответника С. О, БУЛСТАТ ****, с адрес в гр. (АДРЕС)

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____